

Те бързо се затекли, донесли малкото момченце и го подали в ръцете му.

Башата се зарадвал твърде много, че намерил своето момченце. Той го пригърнал силно, целунал го и благодарил на добрите хора, дето го свалили от камбана-рията и го гледали толкова време. След това бързо-бързо се спуснал към гарата, купил билети за себе си и за момчето си, и се качили на трена.

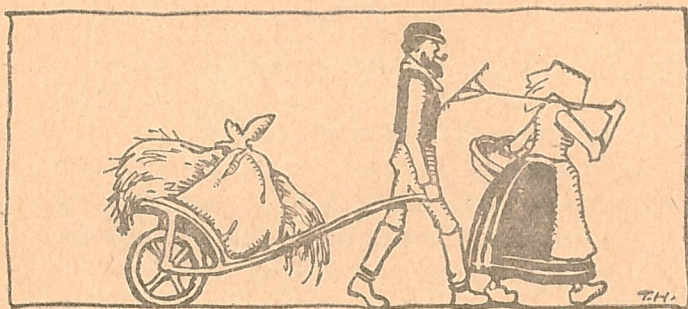
„Трябва да бързаме,“ казал той, „иначе майка ти премира от плач.“

Трена запуhtял, затракал и ги закарал у дома им.

През нощта в дванадесет часа, когато всичко било заспало дълбоко, Хайнрих се завърнал от своето опасно пътешествие и се хвърлил на шията на майка си.

Това е приказката за хвърчащия Хайнрих. Дали е истинска или не, не знам.

В. В-в.

Ботушите на чича Петра Йенсен.

От А. Зегерщед.

Трябва да знаете, че чичо Петър Йенсен не беше лош човек.

Той беше прилежен на работа, добър и пљргав, и при това предвидлив и умен. Да, той беше много умен, разбира се, не във всичко, защото такъв човек рядко се среща.

Жена му се казваше Грета. Тя му беше вярна стопанка и затова си имаха в къщи от всичко, дори можеха да си купуват и нови неща, защото след време всичко старо се изхабяваше.